23/02/2020

Κυριακάτικο Κήρυγμα

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Κατά τη σημερινή ευαγγελική περικοπή, η οποία είναι σχεδόν σε όλους γνωστή, ο

ευαγγελιστής Ματθαίος μας μεταφέρει αυτούσια τα λόγια του Χριστού για την ημέρα της Κρίσεως.

Θα έλθει, μας λέει, με πάσα την δόξα Του, συνοδευόμενος από τους αγγέλους και θα ξεχωρίσει τους δίκαιους από τους αμαρτωλούς, όπως ο βοσκός διαχωρίζει τα πρόβατα από τα ερίφια. Το κριτήριο που θέτει είναι η έκφραση αγάπης προς τον πλησίον: «επείνασα», θα πει στους δίκαιους, «και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με δεχτήκατε, γυμνός και με ενδύσατε, ήμουν άρρωστος και στη φυλακή και με επισκεφθήκατε».

Από την άλλη, θα στηλιτεύσει τους αμαρτωλούς γιατί στις ίδιες περιπτώσεις επέδειξαν αναλγησία και αδιαφορία. «Κύριε, πότε σε είδαμε να πεινάς, ή να διψάς, ή να είσαι ξένος, ή γυμνός, ή ασθενής, ή στη φυλακή, και σε διακονήσαμε;» θα ρωτήσουν οι δίκαιοι. «Αλήθεια σας λέω», θα απαντήσει ο Κύριος, «εφόσον περιθάλψατε κάθε έναν από τούτους τους ελάχιστους, τους αδελφούς μου, εμένα τον ίδιο διακονήσατε».

Και στους αμαρτωλούς, που θα εκφράσουν την απορία: «Κύριε, πότε είχες ανάγκη και δεν σε βοηθήσαμε;», θα απαντήσει ότι εφόσον περιφρόνησαν τους αδελφούς Του τους ελάχιστους, περιφρόνησαν Αυτόν τον ίδιο. Με την πρώτη ανάγνωση της περικοπής, φαίνεται ότι ο Χριστός δίνει βαρύτητα στο θέμα της φιλανθρωπίας, της προσφοράς προς τον πλησίον.

Ωστόσο δεν είναι μόνο αυτό το ζητούμενο, δεν έρχεται να μας παροτρύνει απλά σε μια κίνηση προσφοράς και αλληλεγγύης, σε μια μορφή κοινωνικού ακτιβισμού, σαν αυτές που διαφημίζονται τόσο πολύ στην εποχή μας από τα μέσα ενημέρωσης. Αν δούμε την περικοπή πιο προσεκτικά, θα διακρίνουμε δύο σημεία τα οποία έχουν ιδιαίτερη σημασία.

Το ένα είναι οι “ελάχιστοι”, όπως τους αποκαλεί ο Χριστός, οι άσημοι και καταφρονεμένοι άνθρωποι, εκείνοι που δεν κεντρίζουν το ενδιαφέρον μας και συνήθως τους προσπερνάμε με αδιαφορία ή ακόμα και με περιφρόνηση. Συχνά τους θεωρούμε ως στοιχεία που ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας, ή στη σκιά της καθημερινότητας που έχουμε κατασκευάσει στην σύγχρονη εποχή.

Και γι αυτό το λόγο, είναι πιο δύσκολο πράγμα και ουσιαστική πράξη αγάπης η φιλανθρωπία προς αυτούς, παρά η απρόσωπη συνεισφορά, συνήθως σε χρήμα, προς έναν κοινωφελή οργανισμό ή ίδρυμα. Γιατί η προσφορά προς τους αδελφούς μας τους "ελαχίστους" προϋποθέτει την προσωπική μας επαφή μαζί τους, το ενδιαφέρον μας, την καλλιέργεια δεσμών αγάπης, έκφραση των οποίων είναι η διακονία και η κάλυψη των αναγκών τους.

Το δεύτερο σημείο, που συνδέεται άρρηκτα με τα προηγούμενα, είναι η απορία που εκφράζουν οι αμαρτωλοί. -Κύριε, πότε σε είδαμε να έχεις ανάγκη και δεν σε βοηθήσαμε;, διαμαρτύρονται. Είναι σαν να λένε ότι πράγματι βοηθούσαν όσους είχαν ανάγκη, ή ότι είχαν την διάθεση να το κάνουν, αλλά δεν είδαν ποτέ τον Κύριο να χρειάζεται βοήθεια. Και εδώ οι "ελάχιστοι" αποτελούν το κλειδί της απορίας: δεν αρκεί απλά να έχουμε τη διάθεση να βοηθήσουμε τους άλλους, ούτε μόνον η φιλανθρωπία μας να αποτελεί την απάντηση σε όσους ζητούν τη βοήθειά μας.

Μια τέτοια στάση είναι αν μη τι άλλο υπεροπτική και εγωιστική. Αλλά οφείλουμε να αναζητούμε τον πλησίον, τον "ελάχιστο", εκείνον που δεν φαίνεται και ενδεχομένως να μη χτυπήσει ποτέ την πόρτα μας, για να ζητήσει βοήθεια. Στα πρότυπα του ίδιου του Χριστού, που ήλθε να αναζητήσει και να σώσει το απολωλός κινούμενος από άκρα αγάπη και φιλανθρωπία, οφείλουμε να μην επαναπαυόμαστε στην προσωπική μας άνεση, αλλά να αναζητούμε, κινούμενοι από γνήσια αγάπη, εκείνους τους αδελφούς μας που έχουν πάντοτε την ανάγκη μας.

Ετούτη την φιλανθρωπία ουσιαστικά αναζητεί ο Χριστός μέσα από τη σημερινή διήγηση, την προερχόμενη από αγάπη και όχι από οίκτο, εκείνη που συμμερίζεται τον πόνο του συνανθρώπου και προσφέρει από το περίσσευμα ή ακόμα και από το υστέρημά μας, χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς να περιμένουμε ανταπόδοση.

Και από την άλλη, στηλιτεύει την αδιαφορία και την αναλγησία, που ισοδυναμεί με έλλειψη αληθινής κοινωνίας με τον πλησίον, με το κλείσιμο στην αυτάρκεια του εγώ μας.

Στην αλληλουχία των Κυριακών που προηγούνται και μας εισάγουν στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή, η Εκκλησία μάς προετοιμάζει προβάλλοντας συγκεκριμένες αρετές, τις οποίες οφείλουμε να καλλιεργήσουμε, ειδικά τούτη την περίοδο: την Κυριακή του τελώνου και φαρισαίου είδαμε τη σημασία της Ταπεινώσεως, την περασμένη, Κυριακή του ασώτου, την δύναμη της Μετανοίας, και σήμερα την σπουδαιότητα της φιλανθρωπίας που αποτελεί έκφραση αγάπης και αποτέλεσμα γνήσιας εν Χριστώ κοινωνίας ανθρώπων.

Σε μια εποχή που η κοινωνία μας σε μεγάλο βαθμό έχει χάσει την εσωτερική της συνοχή, και όπου η αδιαφορία προς τον πλησίον τείνει να γίνει ο κανόνας, το μήνυμα του σημερινού Ευαγγελίου είναι κάτι παραπάνω από επίκαιρο και καυστικό.